

Koniecznym warunkiem stwierdzenia, że dana osoba nie stawiła się w urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, jest jednoznaczne, nie budzące żadnych wątpliwości ustalenie, że została ona prawidłowo powiadomiona o terminie jej obowiązkowego stawiennictwa w urzędzie pracy.

Zgodnie z art. 33 ust 4 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia oraz instytucjach rynku pracy, starosta, z zastrzeżeniem art. 75 ust. 3, pozbawia statusu bezrobotnego, który nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w okresie do siedmiu dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa. Pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia niestawienia się w powiatowym urzędzie pracy odpowiednio na okres wskazany w pkt 3, w zależności od liczby niestawiennictw.

Z powyższego wynika, że do przesłanek, od których uzależnione jest wydanie decyzji, należy niestawiennictwo w wyznaczonym terminie oraz niepowiadomienie w okresie do siedmiu dni o uzasadnionej przyczynie niestawiennictwa. Uwolnienie się od sankcji określonej w art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy uzależnione jest zatem od udzielenia organowi wyjaśnień w wiążącym bezrobotnego terminie. Termin ten określa okres, po upływie którego jest on pozbawiany statusu bezrobotnego. Bezrobotny, który nie stawił się w wyznaczonym terminie jest obowiązany, aby w terminie siedmiu dni powiadomił organ, w każdy dostępny sposób, o przyczynie naruszenia ciężącego na nim obowiązku.

Termin podania uzasadnionej przyczyny nieobecności, z samej istoty powiązania go z dniem obowiązkowego stawiennictwa w organie administracji, wymaga, by był liczony od dnia tej nieobecności. Jakkolwiek dopuszczalne jest, aby wyjątkowo, w określonych sytuacjach bieg terminu rozpoczął się od dnia ustania obiektywnej przeszkody uniemożliwiającej danej osobie dokonanie takiego powiadomienia, to jednocześnie muszą zaistnieć okoliczności nadzwyczajne i na tyle wyjątkowe, aby można było uznać, że bezrobotny nie miał żadnych obiektywnych możliwości powiadomienia organu o usprawiedliwionej przyczynie niestawiennictwa w urzędzie pracy.

Faktycznie, możliwości powiadomienia urzędu o niemożności pojawienia się w ustalonym terminie, są szerokie. Ustawa nie wskazuje określonej formy, w jakiej dojść może do wystosowania powiadomienia. Skoro ustawodawca nie wskazał sposobu, w jaki to ma nastąpić, przyjąć należy, że bezrobotny ma w tym zakresie pełną dowolność, może to zrobić osobiście, pisemnie, elektronicznie, telefonicznie, a także za pośrednictwem innych osób.

Z ustawy wynika, że zasadniczo brak wskazania "uzasadnionej przyczyny", a więc niewyjaśnienie przyczyny niestawiennictwa i to w terminie do siedmiu dni od daty wyznaczonego spotkania skutkować będzie pozbawieniem statusu bezrobotnego. Niewątpliwie użyte w przepisie pojęcie "uzasadnionej przyczyny" nie jest pojęciem ostrym i musi podlegać interpretacji, a tym samym uzasadnia pewien "luz" decyzyjny organu. Podobnie ocenie organu podlega również przyjęcie, czy do wyjaśnienia uzasadnionej przyczyny niestawiennictwa doszło z uchybieniem terminu wskazanego w ww. przepisie. Jedynie po zbadaniu, czy istnieją obiektywne, wyjątkowe przesłanki niepowiadomienia organu o niestawiennictwie w wyznaczonym terminie w urzędzie pracy, może dojść do stwierdzenia, że nie ma podstaw do wydania decyzji o utracie statusu osoby bezrobotnej. Wszelkie wątpliwości interpretacyjne z całą pewnością winny być rozstrzygane z korzyścią dla strony, co nie oznacza, że organ jest zobowiązany do przyjęcia, że każda wskazana przyczyna będzie stanowić "uzasadnioną przyczynę" i dodatkowo uznawać, że bezrobotnego, na którego nałożono określone obowiązki, nie będzie obowiązywał termin powiadomienia organu w ciągu siedmiu dni od terminu stawiennictwa.

NSA. Brak stawiennictwa w PUP a powiadomienie o terminie

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 23, grudzień 2022 10:50

Patrycja Grebla-Tarasek

Odsłony: 2273

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 sierpnia 2022 r., sygn. I OSK 2803/20

Źródło: [CBOSA](#)